

Til § 2.

3 Slutningen af 1ste Affnit sættes „“ iffebetfor „“ og tilføies: „Dog skal det være tilladt i Tiden fra 15de August til den 1ste April at falbde og kjøbe Ursjule, naar det bevises, at de ere indførte fra Udlandet.“

Det stillede Endringsforslag, samt Lovforslaget i dets Helhed sættes under Forhandling.

Bøjsen: I Overensstemmelse med Udtalelserne ved 2den Behandling af nærværende Lovforslag er der stillet et Endringsforslag, som gaar ud paa at aabne Udgang til Salg og Kjøb af Ursjule, forsaavidt de ere indførte fra Udlandet indenfor de Friste, som de vedkommende Landes Sagtlove bestemme. Der var ved anden Behandling Lov tilstede om, hvorvidt den svenske Sagtlov vilde føre til de samme Friste, som vare foreslaaede optagne her ved anden Behandling; men det har nu viist sig, at de stemme noogenlunde godt overens, idet Fredningstiden i Sverrig gaar fra 16de Marts til 10de August og i Norge fra 15de Marts til 15de August. Der er altsaa kun en aldeles forsvindende Forskjel mellem de to Landes Sagtbestemmelser. Jeg skal derfor i Genhold hertil paa Forslagsstillereis Begne anbefale vort Endringsforslag. Der er til mig kommet forskjellige Genvendelser om mulig at optage det af mig ved 2den Behandling antydede Forslag om, at indskrænke Jagten paa Agerhøns til udelukkende at foregaa i Oktober; men efter den Forhandling, der fandt Sted sidst, har jeg ikke anset det for tilraadeligt at gaa videre, og har derfor ikke troet at burde stille Forslag i den Retning. Jeg er bleven gjort opmærksom paa, at der i Forslagets § 3 findes en mindre heldig Redaktion, foranlediget ved det Endringsforslag, som sidst blev vedtaget, idet der nemlig nu er kommet til at staa: „Denne Lov gjælder til 12te September 1882, i hvilken Tid de tilsvarende Bestemmelser i Sagtloven af 1ste April 1871 midlertidig sættes ud af Kraft“. Det er mindre korrekt; thi der skulde efter den Redaktion, som nu er foregaaet, egentlig staa: „indtil hvilken Tid“ osv., men denne lille Urigtighed i Redaktionen har jeg dog ikke fundet at være af den Betydning, at den udtryffeligg behøvede at rettes. Det forstaaes utvivlsomt nok, hvad Meningen er.

S. Jørgensen: Der er jo nogen Udfigt til, at dette Lovforslag vil blive vedtaget. Det er nu ikke med Hensyn til Endringsforslaget, jeg har Noget at bemærke, men med Hensyn til selve Lovforslaget, idet jeg mener, at det i Grunden er uheldigt. Jeg tror, at det er uheldige Fredningsbestemmelser, som ere satte ind i Lovforslaget, naar det hedder, at i September maa man blot gaa paa Jagt efter Agerhøns og i November og December kun paa Jagt efter

Harer, medens Agerhøns saa ikke maa jages. Jeg tror nu, at en saadan Lov umulig vil blive overholdt, og jeg finder det i høj Grad uheldigt at give en Lov, om hvilken man kan sige sig selv paa Forhaand, at den ikke bliver overholdt. Jeg er vis paa, at de, der i September gaa paa Jagt efter Agerhøns, ogsaa ville flyde Harer, og at de, der i November og December jage Harer, ikke kunne lade være at gaa løs paa Agerhønsene. Nu siger vel den høitærede Minister, at man kan anlage og straffe saadanne Folk, men efter min Mening ville de Allersærreste blive anklagede og straffede; kun i enkelte Tilfælde, hvor en Mand bliver uenig med sin Nabo, vil der finde Angiveri Sted af den Slags, og det tror jeg, er uheldigt. Derfor det virkelig var de ærede Forslagsstillereis Mening at ville have Fredningen, saa skulde de have sat Jagtens Begyndelsestid til 1ste November, thi jeg er vis paa, at selv om man havde sat Slutningsfristen saa sent som til 1ste Marts, vilde det ikke have skadet saa meget, idet Wildtet, naar Græsset er borte og Jorden er pløjet, vil have mindre Leilighed til at skjule sig, og som Følge deraf være mindre udsat for at blive dræbt, idet det da vil opdage Jægeren paa lang Afstand. Som sagt, jeg er imod dette Lovforslag, fordi dets Bestemmelser ville give Anledning til, at Loven ikke bliver overholdt, og jeg vil derfor heller ikke give Lovforslaget min Stemme.

Thorup: Jeg var ikke saa heldig at være tilstede ved Sagens første Behandling, hvor den almindelige Drøftelse af Sagen skulde finde Sted, og ved anden Behandling gif det jo saaledes, at den Eine efter den Anden tog sit Endringsforslag tilbage, saa at jeg altsaa kun kunde stemme mod de Forslag, der bleve staaende. Dette har maa ske forundret nogle af Thingets Medlemmer, navnlig de ældre Medlemmer og særligt dem, der have behandlet Sagtloven i Udvalg sammen med mig. De ville nemlig vide, at jeg dengang repræsenterede det Standpunkt, der holdt paa de strengeste Fredningsbestemmelser, medens det ærede Medlem for Præstø Amts 2den Valgfreds (D. Christensen) repræsenterede den modsatte Anskuelse, nemlig den største Frihed for Sagtelserne; og jeg kan sige, at det ærede Medlem for Odense (Koch) stod som en dygtig og udmærket Mægler mellem disse Anskuelser, saa at det lykkedes at faae Loven igjennem. Jeg agter at stemme mod dette Lovforslag, og jeg skal nærmere begrunde det. Det Lovforslag, vi behandlede her i 1871, var bleven prøvet i et Udvalg haabe i det andet og i dette Thing, og Thinget paatvang Udvalget særlig at overveie Sagen meget nøie; thi den blev her standset ved 3die Behandling og atter henviset til Udvalget. Men dengang havde man Tid og Leilighed til at afveie de forskjellige Interesser overfor hin-